

# КРУМ ГРИГОРОВ

## АГНИЩАР

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Често изпращах по-големия си брат до Селска нива, където подкарваше овците на паша. Вече знаех каква трева най-много харесват добичетата. Баба от време на време ме галеше по остриганата глава:

— Хубаво правиш, че от малък се заучаваш на овчарлък. После ще ти е като харизано.

Един ден в края на пролетта тя ме събуди доста рано.

— Хайде, ставай, Куне! По събора ще навършиш пет години и ще започнеш шестата. Днес отлъчваме агнетата да не бозаят. Мислихме, кроихме кой да ги пасе, па се спряхме на тебе.

Скокнах от постелята и сънен, затършувах за опинците. Като ми помогна да се обуя, баба рече:

— Измий се на вадата! Залавя ли се човек с нова работа, трябва да е чист, за да му върви.

Написках се със студена вода и се преоблякох. Баба ми бе приготвила торбичка от стария си пояс. В нея мама бе сложила парченце хляб и няколко стръкчета лук.

Не си намирах място от радост. Не е шега. Ставам агнищар. Няма да ми викат вече „това мъниче“, „тоя малчуган“ и какви ли не досадни за мене приказки.

Баба ме изпрати чак до Бусарската круша. Все ме поучаваше:

— Агнетата са като бебетата. Трудно свикват без мляко. Но увардим ли ги пет-шест дни, сетне е лесно.

Върна се тя, а аз подбрах агнетата над пътя. Те запасоха по една полянка. Подпрях се на кривачето и не можех да им се нагледам. Две бяха чисто бели, три — шарени, а едно — черно. Денят беше хубав, слънчев. Гората грееше яркозелена. Тук-там по ливадите бяха легнали първите откоси сено. Като че не вдишвах въздух, а в гърдите ми се вливаше сладка миризма. Беше ми леко и приятно. Струваше ми се, ако се изкача хей горе, на скалите, мога да литна над селото.

Като се закротиха агнетата, почнах да тичам подир пеперудите. Ловях и разни буболечки. Кога бе станало обед, не бях забелязал. По едно време долових да бляят овце. Заблеяха и моите агнета и затичаха надолу към пътя. Там се срещнаха с майките си. И се насмукаха с мляко от виметата им.

Разбрах каква е работата, ала беше късно. Брат ми връщаше овците на пладнина, за да ги издоят нашите. Но агнетата това и чакаха.

Аз не ги увардих. Ами сега? Как ще ме посрещне баба? Обзе ме страх.

Прибрахме се с брат ми заедно у дома. Като научи мама, че агнетата са избозали млякото, похлупи празното котле и почна да ми се кара:

— По свраките ли си зяпал, какво си правил?

Аз наведох глава засрамен. В това време дочух откъм вратата бабиния глас:

— Каква е тая връва? Защо му се караш?

— Не пазил агнетата, та не оставили капка мляко...

— Нищо — успокой я баба. — Детето е новак. Ние заръчахме Боре да кара овците надалеч, но забравихме да кажем на Кунето да не пасе агнетата край пътя. Като не куса днеска мляко, утре ще ги варди по-добре.

С насълзени очи хванах бабината ръка и я целунах...

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.